
Pliet de vink

Pliet de vink was nog heel jong toen hij gebracht werd, want heel wat donspluisjes bevonden zich nog op de doorkomende veren van het volwassen kleed. Pliet rammelde van de honger en liet dat ook duidelijk weten. Voor gebrek aan medewerking hoefde ik niet te vrezen want hij sperde meteen zijn snavel tje wijd open onder het uiten van kirrende geluidjes. Hij werkte heel wat voedsel naar binnen. Bij vinkachtigen zie je dikwijls aan de zijkant van het nekje een dikke bobbel verschijnen als de vogel pas gevoerd is.

Pliet groeide voorspoedig op en hij verhuisde naar de volière om zich op de toekomst voor te bereiden. Toen wist ik nog niet dat een vinkeman de vinkenslag en misschien nog wel meer geluiden van zijn vader moet leren. Een verzuim mijnerzijds. Veel andere vogels krijgen wel hun taal mee in hun genetisch patroon en hebben geen leermeester nodig. Bovendien is de vinkenslag voor een mens moeilijk na te bootsen. Het lijkt in mensentaal op 'zijn er nog aardappeltjes voor meneer de Bie?' Maar wat moet een vink nou met aardappelen?

Gelukkig begreep Pliet dat hij niet zonder geluid de natuur in kon en hij regelde zelf een leermeester. De koolmees leek hem wel wat. Dat 'ta ta tié, ta ta tié' klonk hem als muziek in de oren. Pliet begon te oefenen tot dat hij de roep volkomen onder de knie had.

Nog lang nadat hij losgelaten was hoorde ik een vink met een koolmeesroep in de tuin. Of hij later toch nog met een vinkedame is gehuwd vermeldt de historie niet.

CARLA HOLZENSPIES